

Den sidstnævnte Betingelse og den lastefulde Vandel skal jeg erkjende lader sig bedømme og kan ligesaagodt bedømmes af en saadan Bestyrelse, som af en almindelig Fattigbestyrelse. Men Dovenskaben er det overmaade vanskeligt at bedømme, og vi maa jo ikke se blot paa Forholdene i Landkommunerne, men ogsaa paa Forholdene i Kjøbenhavn. Seg skal sige, hvorfor det blandt Andet er vanskeligt at bedømme Dovenskaben og ogsaa Driftfærdigheden. Det ligger deri, at naar den Vedkommende har skaffet sig blot en lempelig Udgang til en Engeklasse, saa er Døren lukket op, saa har han efter Paragrafen et Stempel af legal Værdighed, og saa vil en Bestyrelse, der jo maa forudsættes at ville være samvittighedsfuld, meget betænke sig paa at negte ham Hjælp. Dette, at han vil ernære sig og Sine saa godt, han kan, er et overordentlig vanskeligt Moment at bringe med i Betragtning. Dertil kommer et andet Moment, som jeg ikke ganske maa undlade at tage Hensyn til; det er den kommunale Understøttelsestaxestilling overfor Fattigvæsenet og overfor Udgangen til at faae Dækning efter § 7. Naar Understøttelsestaxestassen siger Nei, saa kommer den Vedkommende over paa Kommunens Fattigvæsen; men siger den Ja, saa faar han Hjælp af Kassen, og saa udredes den kun med $\frac{1}{4}$ af Kommunen, men med $\frac{3}{4}$ af Staten. Seg vil paa ingen Maade miskjende Kommunalbestyrelsernes Samvittighedsfuldhed men man maa jo dog erkjende, at her kan være en Fristelse, som kan fremkalde megen Tilsielighed til at have dette Moment for Die. So mere man finder, at Nabo kommuner eller andre ikke tage det saa nøie, desto mere fristes man til at tilpænde sin egen Kasse den Fordel, som ligger deri, at den Vedkommende ikke gaar over til Kommunens Kasse, men at $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen falder paa Staten. § 5 handler om Understøttelsestaxer. Den begynder ikke meget lovende, idet det hedder: „Endelig kan Understøttelsestaxen indenfor Kommunens Grændser hjælpe“. Jeg erkjender, at naar dette Forflag traadte i Kraft, vilde Kassen i Begyndelsen kunne udfolde en Virksomhed omtrent som den Hjælpeklasse, hvorom jeg tillige med et andet Medlem har gjort Forflag; men det vilde være af meget kort Varighed. Det er jo visse Indtægter, der kunne tilflyde denne Kasse, det er frivillige Gaver og tvungne Statsbidrag og Kommunebidrag, efter Post 7 vel at mærke. Men naar man vil se, hvad Kassen tilsidst har at virke med, saa maa man læse § 7, hvor der staar: „Er en Understøttelsestaxestasse ikke i Stand til at opfylde sine Forpligtelser efter §§ 3 og 4, modtager den de nødvendige Forstøb af Kommunekassen. Udgifterne efter § 3 blive tilbagebetalt af Statskassen, og de efter § 4 fordeles mellem Staten og Kommunen henholdsvis med $\frac{3}{4}$ og med $\frac{1}{4}$ “. Deri ligger, at først skal Understøttelsestaxestassen opfylde sin Forpligtelse, saalænge den kan det, og det ikke stilles videre Krav til den efter §§ 3 og

4. Bistnok kan Understøttelsestaxestassen som almindelig Understøttelsestaxestasse faae en Betydning i Begyndelsen; men saasnart det begynder at storre paa Midler, hvad saa? Saa sige Kommunekassen og Statskassen: Nei, vær saa god at fyldestgjøre Dine Diemed, saalænge Du har Midler, kom til os, naar de ikke ere fyldestgjørende. Saa gaa alle Midlerne til at fyldestgjøre §§ 3 og 4, og § 5 faar Ingenting, fordi der Ingenting er, og Ingenting kan blive. Nu tør jeg sige, at det er en Selvfølge, at saa vilde de private Gaver og Kommunens frivillige Bidrag ikke komme, og Kommunernes eller Statskassens dertil knyttede tvungne Bidrag efter Post 7 i § 2 heller ikke. Statskassen skal nemlig efter § 7 bæfte hele Udgiften efter § 3 og tre Fjerdedele af Udgiften efter § 4. Jeg har taget det facilt ved at sige „i Begyndelsen“, jeg tror nemlig ikke, at §§ 3 og 4 ville stille saa store Krav i Begyndelsen; men paa et senere Stadium tror jeg ikke, at der fornuftigvis kan være Tale om, at de kunne fyldestgjøre Kravene, naar der skal gives Understøttelse efter § 5. Og saa har man efter § 4 givet den legale Værdighed til Enhver, der har aabnet sig Døren til en af de nævnte Kasser, om den saa er aabnet nok saa lidt paa Klem; derimod har man efter § 5 henvist enhver Anden — han være nok saa værdig, nok saa strebsom, han have lidt sig nok saa haardt gjennem Livet; han være nok saa hæderlig og nok saa trængende — til det offentlige Fattigvæsen, fordi man ikke har Noget at give ham. Derfor har jeg fra første Dieblit været imod at kombinere Understøttelsestaxestassen ifølge §§ 3 og 4 med Understøttelsestaxestassen ifølge § 5, fordi jeg tror, det vilde føre til, at Understøttelsestaxestassen ifølge § 5 meget hurtigt vilde gaa til Grunde. Hvorfor man har givet Kommunen Forpligtelse til at give Tilskud efter § 4 men ikke efter § 3, ved jeg ikke ret, maaske er det for at opmuntre til Sparksomhed ved Benyttelse af Midlerne efter § 4, som ganske vist mere har Præget af en almindelig Fattigunderstøttelse, men det forekommer mig ikke at have Noget at sige. Det er ikke Kommunalbestyrelsen, som uddeler Understøttelserne, det er Bestyrelsen for Understøttelsestaxestassen, og man kan altsaa ikke gjøre det, uden saa temmelig at erkjende, at der er en vis Solidaritet mellem Bestyrelsen for de Fattiges Kasse og Kommunalbestyrelserne, hvad jeg erkjender, der tilbels er, fordi der er Medlemmer af Kommunalbestyrelserne delegerede til Understøttelsestaxestassen. Den ærede Ordfører for Forlagsstillerne nævnte ganske i Forbigaaende en Uttring af mig, at jeg havde ment, at de samme Grundtæmninger vilde blive gjældende i denne Kasse som i Sogneraadet; det er en Uttring, som jeg kun kan have brugt i Fattigudvalget, og da han har fremdraget den, tør jeg maaske nævne den. Seg har ikke ganske sagt, hvad det ærede Medlem sagde, men det er for Resten det Samme,